

der havde stillet det vedkommende Ændringsforslag. Altsaa, det ærede Medlem (Klein), der den Gang havde den væsentligste Del i Forhandlingerne og Overenskomsten med den høitagtede Minister, gav en Forklaring af disse Ord, som jeg kunde tiltræde, men det var den høitagtede Ministers Forklaring, der ikke stemte med det ærede Medlems Opfattelse og med min, som gjorde, at de ovennævnte Ord bleve udstemte af Sætnin-gen; thi i det Lovforslag, der blev vedtaget her den 27de Marts, fandtes de ikke. Naar jeg nu i Dag har sagt — jeg talte om Loven, som den blev endelig vedtagen her i Thinget —, at forrige Gang var Ordet „Bevillingsmagt“ brugt, hvorimod Ordene „i Overensstemmelse med nærværende Lov“ vare udeladte, saa var denne Fortolkning forsvunden for mig, idet jeg gik ud fra, at Bevillingen af disse Midler, ligesom af andre Statsmidler, var undergivet Bevillingsmyndighedens Afgjørelse. For saa vidt kunde jeg altsaa ikke have Noget at indvende mod disse Ord, men naar derimod efter den høitærede Ministers Fortolkning Ordene: „i Overensstemmelse med nærværende Lov“ skulle sige omtrent det Samme, som om vi skulde beholde en særlig Fond, saa kan jeg ikke være med dertil. Nu foreslaas det, at man i Stedet for disse Ord skal indsætte den Regel, at der kun ved særlig Lov skal kunne tages Bestemmelse om det Overskud, der fremkommer, efter at det, der behøves til kirkelige Indretninger og kirkelige Diemed, er bevilget, men dette har efter den høitærede Ministers Forklaring af disse Ord slet ikke Noget at sige, og behøvede slet ikke at staa der, thi det er en Selvfølge, at Lovgivningsmagten ved særlig Lov kan forandre denne som enhver anden Lov. Dette vide vi jo Alle, og Ordene ville saaledes staa aldeles ørkesløse. Vi sige jo aldrig i nogenjomhelst Lov, at den kan forandres ved en anden Lov, altsaa maa disse Ord have noget ganske Særdels at betyde efter Forslagsstillernes Mening, og i saa Henseende tror jeg da ogsaa, at jeg er berettiget til at sige, at dette staaer saa klart og utvivlsomt for dem, som have været Medlemmer af Fællesudvalget, at der ikke hos dem kan være nogen Tvivl om, hvad der tilsigtes

ved disse Ord. Denne Sag har været under Forhandling i Udvalget. Man vilde ikke bruge Ordet „Bevillingsmagt“, men vilde have Ordet „særlig Lov“ som Mod sætning til, hvad der før stod om Bevillingsmagten, netop fordi man ønskede, at der ikke gjennem Finantsloven, men kun gjennem særlig Lov, skulde kunne træffes nogen Bestemmelse om dette Overskud. Forsaavidt der altsaa skal ligge nogen Mening i disse Ord, saa er det netop den meget vigtige Mening, at man derigjennem vil skyde Bevillingsmyndigheden bort fra Raadigheden over Overskudet, og for mig er dette det Samme, som om vi vilde beholde de særlige Fonds; thi hvori vil Forskjellen staa bestaa? Jeg siger dernæst, at bliver dette vedtaget, saa ville de, som forsvare Daastanden om Kirkens Eiendomsret, have et Holdpunkt, idet de ville sige: Der kunne I se; nu er det indrømmet, at man ikke tør lade Bevillingsmagten have den samme Indflydelse paa disse Indtægter, som den har over alle andre Statsindtægter. Der kan ikke ansøres nogen Grund for denne Forandring i Ordene, naar det ikke skal være den, at man vil staa fast, at Bevillingsmagten ikke har den Myndighed over disse Midler, som den har over de andre Statsindtægter. Det forekommer mig saaledes klart og umiskjendeligt, at man her vil udtale, at Grundlovsparagraferne om Finantslovens Behandling ikke skulle gjælde om disse Midler i den Udstrækning, hvori de gjælde for alle andre, men at der kun kan træffes Bestemmelse over dem ved særlig Lov. Det var egentlig dette, som jeg ønskede at bemærke overfor den høitærede Ministers Udtalelser om dette Punkt. Den høitærede Minister kom ind paa Spørgsmaalet om Tiendens Afløsning, og ligesom han oftere har gjort det, naar denne Sag tidtligere har været til Behandling her i Salen, saaledes udtalte han ogsaa nu, at Tiendens Afløsning efter hans Mening endog lettere vilde kunne gaa for sig, naar den staaer fast til Lønning for Præsterne, end naar den gaar ind i Statskassen; men den høitærede Minister har lige saa lidt i Dag, som tidtligere, antydet, hvorledes dette skulde gaa til. For mig er dette ganske ubegribeligt; thi naar det bestemmes, at Præsterne skulle lønnes med Tien-